

Улов године је она врста младалачког рукописа који ће нас својим садржајем одморити и релаксирати попут већ заборављених књига научне фантастике или крими-романа, прије спавања. Бојан Вученовић, аутор овог романа - првенца, припада младој генерацији која није опсједнута читањем класика колико је опсједнута телевизијом, видеом, компјутером, свиме што говори сликом, па нас не зачуђује његов начин писања, нити одабрани жанр.

Прожимање фантастичног и реалног протеже се кроз сва четири поглавља. Без великог мудровања, аутор није оптерећен ратофобијом с краја минулог вијека, он своју романеску грађевину “гради” у садашњости, пост фестум ономе што се збивало на овим просторима.

Наслов “Улов године” наговјештена је прича о нечему спектакуларном, великом. Ријеч је о крађи, великој пљачки стољећа, на савремен начин, али и о ловцу на најмодерније криминалце. Поднаслов романа “Линија мириса” осликава други фон и открива да у роману теку двије паралелне радње. Вученовић је писао као по заданој теми: свијет који жели и свијет који види око себе. Перцепција жељеног живота омогућава му маштање а и фантазију.

Његови јунаци су млади, образовани, талентовани, неискарвени, непорочни, крајње хумани... Сви су запослени, марљиви, добро плаћени, све им тече као мед и млијеко - права, правцата фантазија у поређењу са нашом стварношћу.

Главни мушки лик, млади Саша Малић, запослен је у Аутоиндустријској фабрици а његова дјевојка и будућа жена, Лана Перковић, у текстилној. Њене креације ин-

тимног рубља фантастично се продају тржишту жеских крпица... Сашине иновације су просто невјероватне. Оне омогућају потпун луксуз власницима нових аутомобила чији новац, на опште задовољство, обилато пристиже како на фабричке тако и на личне рачуне...

Радња је намјерно лоцирана у наш комшилук, тржиште је европско, а платежно средство је долар. То више није фантазија, то је стваралачка видовитост наше будућности, можда. Ко зна кад је у жељама све могуће, баш као и у машти.

Други слој романа, открива се као први, у форми крими- приче, која освјетљава друго лице главног јунака Саше Малића. Зарад истине и правде, тврдоглаво поштен, Саша Малић, почев од прве заврзламе и првог пуцња, преузима улогу доушника. Тај му “посао”, да лови лопове, чини му задовољство и она такорећи самоиницијативно открива “улов (пљачку) године” хапси актере и приводи их лицу правде. Његове акције, од почетка, дају роману довољно заплета, тако да се у једном даху чита овај роман.

Уз све уочене почетничке мањкавости, имам довољно разлога да роман Бојана Вученовића “Улов године” предложим за објављивање у нади да ћемо његове будуће књиге читати с узбуђењем као књиге, рецимо, Исака Асимова.

Стевка Козић - Прерадовић